

Legelőször a nyitótétel szinte Mendelssohnt idéző, ifjú lendülete ígerte azt, hogy igazán értő és jelentős előadásra számíthatunk. A lassú bevezetésből kitörő Allegro molto vivace remek tempója feltartóztathatatlanul bizonyult, ami azonban ennél is több, nem vált monoton száguldássá, hanem számtalan finom retorikai gesztus, s a zene játékos karaktere számára is helyet biztosított; Káli vezényletében az erőteljesség figyelmes eleganciával társult. Emellett most bontakozott ki igazán, teljes egészében a zenekari hangzás a maga teljes, harmonikus szépségében. A vérpezsdítő kezdet után a Larghetto áhítatos nyugalma jelentett tökéletes kontrasztot a maga nagy legato íveivel és meleg színeivel. Egy apró hiányérzetem mégis volt, ám bár lehetséges, hogy ez a pódium terének talán túlságosan is „jó” akusztikájával függ össze: úgy tetszett ugyanis, hogy nem hallok igazi pianissimókat a zenekartól, mint ahogy talán már a nyitótételben is kontrasztosabbak lehettek volna a subito pianók.

A bonyolult szerkezetű, eseménydús scherzo megint elbűvölt sodrásával, könnyedségével, az első trió a keresetlen vidámságával, s egy kellő türelemmel s így nagy hangsúllyal megvárattott, jóleső fermatás szünettel. Az agogika választékossága és jelentékenysége azután a zárótételben is megmutatkozott. Kálinak „volt ideje” mindenre, miközben a hangulatilag finoman fodrozott tételből valóban képszerű, pompás tablót formált. S ne felejtjük el külön megdicsérni a pompás kürtszólamot se...

Malina János

Miskolci Szimfonikus Zenekar - 2019. március 5.
Művészetek Háza

Egy kissé mintha esetlegesen alakult volna a Miskolci Szimfonikus Zenekar március 5-i, a Művészetek Házában Ménesi Gergely vezényletével adott hangversenyének műsora. A szendvicsszerű szerveződés világos volt ugyan: két szelet bécsi mester között az ötvenes évek magyar kompozíciói (miért is ne); de utóbbiak és a Schubert-darabok mellett Mozart C-dúr fuvola-hárfa-versenyének a műsorba szuszakolása – egy másik teljes értékű versenymű, egy nyitány, egy (igaz, viszonylag rövid) zenekari szvit meg egy félórás szimfónia mellé – inkább az (egyébként kitűnő) szólistáknak tett gesztusnak tetszett, semmint organikus programépítésnek. (Azért a korrektség kedvéért leírom: a koncert végén elkaptam a közönség egyik tagjának megjegyzését, aki így sóhajtott fel: „Még elhallgattam volna őket”...)

A hangverseny két zenei súlypontja mindenképpen Szervánszky Endre Fuvolaversenye és Schubert 6., C-dúr szimfóniája volt – ezek érdekes módon egymás mellé szorultak a hangverseny végére, miután a lazább, oldottabb műsorszámok: Schubert két Nyitány olasz stílusban című darabja közül a C-dúr hangnemű (D 591), a divertimento-hangvételi Mozart-kettősverseny és Járdányi Pál Táncczeneje már elhangzottak.

TISZTELETJEGGYEL

A karmester szeme

A koronavírus-járvány következtében kialakult helyzet, a nyilvános rendezvények elmaradása világszerte kényszer-szünetet hozott a szimfonikus zenekarok életében is. A bezártság, az emberi kapcsolatok közvetlen ápolásának ellehetetlenülése egy olyan időszakban, amikor máskülönben csúcsra jár a koncertszezon, a bőjt és a húsvét pedig önvizsgálatra indít, pótcselekvésre készítetett mindenkit, akinek nemcsak a szakmai kötelességtudat és a rutin szempontjából, hanem érzelmileg is fontos a zene. Nem is kellett sokat várni az első inkább újszerű, izgalmas, semmint zenei élményt nyújtó produkciókra – amatőröktől és világhíres együttesektől egyaránt. A telefonon összejátszott Beethoven-szimfónia, a darabokból összeválogott Bach kantáta és egyéb próbálkozások az elszántság miatt voltak meghatóak vagy lelkesítőek, és egyúttal talán még azoknak is felhívták a figyelmét a komolyzene szépségére, akik amúgy csak a telefonok virtuális élményeiből élnek. A találékonyságnak és a marketingnek másik szép megnyilvánulása volt a MÁV Szimfonikusok autós akciója. Az elcsendesedett városban Strauss keringőket sugárzó autó az utcánkban még az amúgy leginkább lakodalmas rockot hallgató mogorva idős

szomszéd számára is kedves gesztusnak bizonyult.

Mégis: a zenei élmény pótlásához, az élőzene hiányából fakadó elvonási tünetek kezeléséhez nyilván más kell. Nem mondom, hogy a gyerekeim olykor a ház különböző sarkaiban, de azonos időben, skype-on megtartott zongora-, fuvola-, szaxofon- és csellóórája nem okoz „katartikus” élményt – bár az talán mégis inkább a szintén szobafogságra kényszerített tanáraik heroizmusáról szól. Viszont azok az intézmények és zenekarok, amelyek megnyitották az archívumaikat, és ingyenesen hozzáférhetővé tették a korábbi koncertek felvételeit, nagy-nagy szívességet tettek mindazoknak, akik amúgy megtöltik a koncerttermek széksorait. Ugyanez mondható el a Mezzo tévécsatorna opera- és koncertközvetítéseiről is, amelyek e rendkívüli helyzetben igencsak felértékelődtek.

S ha választani kell a megannyi virtuális tiszteletjegy közül, hadd írjak most a Berliini Filharmonikusok digital-concerthall.com oldaláról, ami nem pusztán a zenei élmények végtelen tárházát biztosítja, hanem egyszerűen beszippant a zenekar életébe. Azáltal, hogy Herbert von Karajan működése óta rendszeresen rögzítik a hangversenyeket, de még Furtwängler idejéből is van néhány felvétel, a néző szinte együtt öregszik a zenekari tagokkal. A tíz-húsz-harminc éve fújó hórihorgas angolkürtöst látja megöszülni, a sztár fuvolistát megpocakosodni, de persze nem ez a lényeg. A közeli felvételek által, ahogy a kon-

A Schubert-nyitány szürkébb nyitószakasza után a gyors rész könnyedén, gördülékenyen és precízen szólalt meg; általában, az egész hangverseny során talán kétszer fordult elő pillanatnyi aszinkronitás a zenekarban, ettől eltekintve a gyors mozgások és repetíciók is mindig példásan együtt voltak. A Mozart-versenyműben – a karmester és a zenekar korrekt közreműködésével – elsősorban a két hangszerszólista, Matuz István és Szilvássy Júlia teljesítményében gyönyörködhattunk. Hangszínen – gyanítom, elsősorban a meleg, tömör akusztika következtében – jóval kevésbé hatottak karcúnak, „gyöngyházfényűnek”, mint általában, vagy mint legutóbb éppen a két Szegeden hallott szólista. Viszont mind a ketten kitűntek éneklő dallamformálásukkal – ami különösen a hárfa esetében szép teljesítmény –, játékok artikulációs és dinamikai differenciáltságával, pontosságukkal, és különösen a lassú tétel eseményekben gazdag kadenciájában. Mindehhez a zenekar kifogástalanul precíz játékaival tűnt ki.

A hangverseny második félidejének első száma a 100 évvel ezelőtt született jelentős zeneszerzőre és kimagasló jelentőségű népzene tudósra, Járdányi Pálra emlékezett. 1950-ben komponált, az életművön belül különösebb súllyal nem rendelkező, de könnyen emészthető, hét rövid tételből álló szvitje biztos tudással és jó ízléssel megírt darab, számos Kodály- és Bartók-áthallással. A kor elvárásai őt is arra szorították, hogy a „formaliz-

mus” vádját elkerülendő, a „néphez” közeli és neki szóló zenét komponáljon; de ő legalább igazán közelről ismerte azt a népzenei anyagot, amelyet feldolgozott. Szépen szólaltak meg a kodályos oboa-, klarinét- és kürtszólók, és kifogástalanul, csiszoltan szóló az egész zenekar.

Ezután Szervánszky Endre 1953-ban befejezett, a fuvolás Jeney Zoltánnak ajánlott fuvolaversenye következett, amely viszont a kor egyik legfontosabb magyar versenyműve és szerzőjének egyik főműve. Matuz István, aki a Jeneyt követő generációban az egész magyar fuvolarepertoár kiemelkedő specialistája, abszolút anyanyelvi szinten és lehengerlő virtuozitással játszotta a fuvolaszólómat, beleértve a zárótétel cadenzájának transzcendens nehézségű, „kétszólamú” szakaszát. A teljes szimfonikus zenekar ellensúlyaként hallatlanul magvas és nagy átütőerejű fuvolahangja is itt volt igazán a helyén. A zenekar is teljesen rendben volt, sőt helyenként kifejezetten imponáló, így a lassú tétel hatásos négy kürtös epizódjában.

A zárószámban, a Schubert-szimfóniában végre megérteni véltem, miért volt bennem mindvégig valamilyen hiányérzet a zenekarral kapcsolatban. Tudniillik rájöttem, hogy az ok nem a zenekarban, hanem a karmesterben rejlik. Ménesi Gergely jól képzett karmester, biztosan irányít, mozdulatai kontrolláltak, sőt a tempói is „ültek”. A Schubert-szimfóniában azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a zenének inkább a felületi

certteremben sosem, személyes viszony alakul ki a zenekar tagjaival is. És a digitális koncertélmény inentől olyan érdekessé válik, hogy emléke legalább annyira bevésődik az ember agyába, mint egy élménydús élő hangverseny. Mert rá lehet keresni az egyes muzsikuskra, sokukról kis portréfilm is található az oldalon, a zenekari tagok maguk beszélgetnek a szólistával vagy a karmesterrel az előadott művekről. Apró anekdoták, személyes történetek, a zenészek mindennapjaiból ellesett pillanatok teszik igazán az együtttest a muzsikusként egyéniségek öntudatos, kreatív és lelkes közösségévé. Nincsenek persze illúzióim: nyilván itt is van belül megannyi feszültség, izgalom és intrika, de ennek ellenére a prezentáció meseteri – és persze a koncertek zenei minősége is.

És ha már szóba kerültek a karmesterek: az is nagy nyereség a nézőknek, hogy a felvételeken nem csak hátulról látják a dirigenszt, mint a hazai koncerttermekben általában. Azért szeretem különösen a berlini és a hamburgi filharmonia épületét, mert voltaképp körbe lehet ülni a pódiumot, vagyis nem csak az orgonaülésen szorongóknak adatik meg a szembenézés lehetősége a karmesterrel. Márpedig ez is egy olyan momentum, ami egy zenekar életének, belvilágának, mi több, lelkének ismerete, megértése szempontjából fontos lehet. Mert persze azt hátulról is látni, ha valaki esetleg unottan szeleteli a levegőt vagy túlmozgós, vagy zavarosan üt, ha üt egyáltalán. De azt érzékelni, ahogy egy szemvillanással, egy mosollyal vagy akár az extázisig fokozott átéléssel tart kapcsolatot a zenészekkel az, akinek a pálcá van a kezé-

ben, az egy egészen más tapasztalat. S ahogy a berliniek felvételein nehezen tudom megérteni a folyamatosan behunyt szemű, kicsit pozőr Karajan varázslatát, olyannyira vagyok lenyűgözve Simon Rattle már-már szertelenségbe hajló, túlradóan intenzív jelenlététől, ami minden egyes szólam egy-egy hangsúlyos megszólalásakor azonosulni tud a zenészekkel – akiket persze ez szintén teljesen magával ragad. De persze ugyanígy érdekes megfigyelni Thielemann lelkesedni is tudó kapellmeister-attitűdjét, Barenboim szigorú profizmusát vagy az aktuális vezető karnagy, Kirill Petrenko oroszosan érzélgős pillantásait. És még hosszan sorolhatnánk a jeles dirigenseket.

De félig-meddig visszatérve a hazai zenei életbe, rendkívüli tiszteletjegyet érkezett az elektronikus postafiókomba nagycsütörtökön, április 9-én. Kobajasi Kenicsiró 80. születésnapja alkalmából egy 1998-as felvételen Mahler II. „Feltámadás” szimfóniáját vezényelte a Nemzeti Filharmonikusok, vagyis akkor még az Állami Hangversenyzenekar élén a tokiói Suntory Hallban. A japán rendező nem erőltette meg magát azzal, hogy a zene logikáját követve a megszólaló hangszereket mutatta volna, ehelyett leginkább Kobajasira fókuszált. A felvétel így is lenyűgöző, a maestro kézmozdulatain, gesztusain túl a szemem csak a zenei megformálás apró nüanszait segített megérteni, hanem azt is, hogy miért szerették, szeretik őt azok is, akik mindig előlről nézik, vagyis a zenészek, és nem csak azok, akik általában hátulról – vagyis a közönség. Isten éltesse sokáig!

(Próhle Gergely)

tényezőire koncentrálnak, amelyek alatt többnyire nem rejlik elég differenciáltság a dinamika, az artikuláció és az agogika tekintetében. Először az tűnt fel, hogy amikor Ménesi mozdulataival egyértelműen decrescendót jelez, akkor abból szinte semmi nem valósul meg. De az éles dinamikai váltások is alig voltak érzékelhetők: egy szál fuvolájával Matuz István dinamikai kontrasztjai jóval kifejezettebbek voltak. Azután nagyon sok volt a hosszabb szakaszokon egyenletesen lüktető, már-már gépies mozgás, a tagoló szerepű (mikro)cezúrák hierarchiája nélkül. Mindezt, úgy látszik, nem követelte meg a próbán, s az eredmény egy alapvetően eseményekben szegény, helyenként monoton hatást keltő zenélés lett, kifejezetten jó színvonalon előadva. Kivételek leginkább – szerencsére – a Schubert-szimfóniában akadtak, például a Scherzóban végre megjelent a könnyedség, a szökellő karakter, valamitől élni kezdett a basszus; majd a zárótétel rossinis csintalansága sem sikkadt el, és a kezdő anyag visszatérése is kellően elő volt készítve.

Én még bizakodom.

Fittler Katalin

Pannon Filharmonikusok – 2020. március 6.

Bartók Béla nemzeti Hangversenyterem – Művészetek Palotája

Univerzum – ezzel a címmel hirdették az Aranyfedezet című program március 6-i hangversenyét, s tegyük hozzá, nem alaptalanul. Hiszen Balázs Béla misztériumjátékának elhíresült (költői) kérdése, mely a színpad helyét a „kint-e vagy bent” korántsem eldönthető/el-döntendő kérdéssel feszegeti, transzponálható az univerzumra is, amelyet ki-ki „leképezhet”, s jó esetben le is képez, magában. Mindez tűnhet poézisnak (részben az is!), ám legalább annyira fontos, hogy a József Attila által meghirdetett programra (a mindenséggel mérd magad) is ablakot nyit. Mindez vonatkoz(hat)ott a szerzőkre, jó esetben magukévá teszik ezt a programot az előadók is, és akkor minden bizonnyal megéri a hallgatóságot is.

Ami a műsort illeti, az univerzum különböző szegmenseit villantották fel, a pillanatkeptől a belefeledkezésre alkalmas atmoszféráig. Örömmel fogadtuk nyitányként Lili Boulanger rövid szimfonikus költeményét, a Tavaszi reggelt, ami ékes bizonyossága annak, hogy a Pannon Filharmonikusok korántsem elégednek meg a közismert repertoárdarabok vetésforgójával, hanem időről-időre ritkaságokkal örvendeztetik meg közönségüket – s vélhetőleg magukat is, hiszen ilyenkor nem kell számolni előadói hagyományokkal, s azok ismeretében kialakítani a saját elképzelést, hanem mintegy közvetlen párbeszédet folytathatnak a partitúrával. Nem kevés tanulságot jelenthet számukra, hogy 24 esztendő szerző munkáját szólatatják meg, így a hangszerezés – a tanultakon kívül – arról is árulkodik, hogy milyen hangszínvilágot ismerhetett élő zenei tapasztalatai alapján a komponista.

Az est legnagyobb zenei élményét a szólista Kelemen Barnabásnak köszönhetően Sibelius Hegedűversenye jelentette. Egyszerűen lenyűgöző a személyiségnek az ereje, amely teljes intenzitással van jelen pódiumra lépésétől az utolsó hang kicsengéséig. Hegedülni, magas színvonalon, világszerte sokan tudnak – de nála megvan valamiféle nem tanítható többlet is. Kétségkívül élmény lehet ilyen szólistával játszani, a gordonkaművész-dirigens méltó hangzó környezetről gondoskodott számára. Az erőteljesen szólista-centrikus nyitótételben Kelemen Barnabás mintha tudomást sem vett volna partnereiről – az ő teljesítményüket dicséri, hogy megtehetette ezt. A lassú tétel folyamán is az volt az érzésünk, hogy szólistikus játszanivalóval kitüntetett zenekari játékosok vonták kamarazenei közelségbe. E közelség érzetét erősítette a zenekari szólások kidolgozottsága, a szép tónusú színekkel. Az érzékeny dinamikai árnyalásnak köszönhető változatos hangszínvilág külön erénye, hogy a legharsányabb pillanatokban sem a hangosság ereje hatott, hanem a tónus intenzitása. Szép ajándékként értékeltük a két ráadást, a Bach- és Paganini-tételt.

Holst héttételes szvitje, mely népszerűségével úgy árnyékolja le a szerző oeuvre-jének további részeit, mint A négy évszak Vivaldi gazdag versenymű-termését, ritka vendég koncerttermeinkben. A hallgató szívesen eljátszik a gondolattal: vajon eme program-címek nélkül is hasonló sikerdarab lenne? Ellesett pillanatok: gyakran zizzent a műsorismertető, amikor időről-időre tájékozódó információt kerestek az érdeklődők. Talán nem lenne felesleges a tételcím-feliratok kivetítése (egy-egy egész tétel folyamán), hogy könnyen társítható legyen a zenei anyaggal. És akkor még szabadabb teret kaphat a hallgatói fantázia, korábbi ismeretanyagok függvényében a görög istenek (alakjának, karakterének, cselekedeteinek) felidézésével, s talán olyanok is lesznek, akik megpróbálják átélni „a bolygóknak az emberi pszichére gyakorolt hatását”. Addig viszont több figyelem jut az előadói felkészültség értékelésére.

És hadd legyen itt a helye annak az elismerésnek, amely méltán kijár a mindig a legelegánsabbak közé tartozó együttesnek: a közönség idős(ebb) generációi számára természetesen, ám a fővárosi koncertélet gyakorlatában sajnálatosan ritka az a „viselkedés-kultúra”, amely sajátja a Pannon Filharmonikusoknak: zené(lés)re irányuló figyelmük mellett ritkán engednek annak a készletességnek, hogy a nézőteret pásztázzák, vagy – miként sajnos vezető fővárosi zenekarainknál sűrűn előfordul – akár „kommunikáljanak” hozzátartozóikkal ismerőseikkel. Ez is része „Aranyfedezet”-üknek.

Jövő évi programjaikat az „Ezüstcsillanás” jegyében hirdetik meg – de ez ne tévesszen meg senkit: nem az érmék színére rímel (az I. helyezést követően a II. helyet foglalva el), hanem – miként előzetes tájékoztatójukból megtudtuk – az ezüstcsillanás „egy izzó folyamat eredménye és egy kitüntetett pillanat lehetősége”. Csak remélhetjük, hogy valamennyi szereplésük egy-egy ilyen pillanat időbeli kiterjesztése lesz.

SZERETNE TÖBBET MEGTUDNI A SZIMFONIKUS ZENEKAROKRÓL?

Tisztelt Olvasónk!

Huszonhét éve jelenik meg folyamatosan szaklapunk, amely eljut a magyar szimfonikus zenekarokhoz, zenei intézményekhez, könyvtárakhoz és azokhoz, akik érdeklődnek a zene iránt, de arra is kíváncsiak, hogy miként működik egy zenekar, milyen szakpolitikai döntések befolyásolják azokat a teljesítményeket, amelyek révén egyre értékesebb és magasabb színvonalú hangversenyeken vehetnek Önök részt.

LEGYEN 2020-BAN IS ELŐFIZETŐNK!

a Magyar Szimfonikus Zenekarok Szövetségének, valamint a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének közös szaklapja, amely a Magyar Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelenik meg

évi **6 ALKALOMMAL**

Éves előfizetőknek postaköltséggel együtt 2020-ban: 5500 Ft/év

ROVATAINKBAN FOGLALKOZUNK

a magyar és külföldi zenei közélet aktuális történéseivel, szakmai érdekességekkel, hangversenykritikákkal, zenetörténeti írásokkal, szakszervezeti témákkal, jogvédelemmel, hangszer-történettel, oktatással, a zenészek egészségi bántalmaival, illetve azok megelőzésével és gyógyításával, valamint közöljük a Magyar Szimfonikus Zenekarok Szövetsége tagzenekarainak próbajáték felhívásait.

INNEN MEGTUDHATJA, MI TÖRTÉNIK A HANGVERSENY-PÓDIUMON ÉS MÖGÖTTE!

Megrendelési szándéka esetén kérjük,
jelezzze e-mailben csekk, vagy áfás számla igényét a pontos cím, illetve a számlázási cím feltüntetésével.

Megrendelhető e-mailben: info@zenekarujsg.hu

A MAGYAR SZIMFONIKUS ZENEKAROK SZÖVETSÉGÉNEK TAGJAI:

HIVATÁSOS SZIMFONIKUS ZENEKAROK

Budafoki Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar Közhasznú Nonprofit Kft.
Cím: 1221 Budapest, Tóth József u. 47.
Levélcím: 1775 Budapest, Pf. 122
Művészeti titkárság: 1087 Budapest, Kerepesi út 29/b. IV. ép.
Telefon: 322-1488 • Fax: 413-6365
E-mail: nfo@bdz.hu • www.bdz.hu

Duna Szimfonikus Zenekar Duna Palota Nonprofit Kft.
1051 Budapest, Zrínyi u. 5.
Tel./fax: (+36-1) 355-8330
E-mail: duna.szimf@dunapalota.hu
www.dunaszimfonikusok.hu

Győri Filharmonikus Zenekar
9021 Győr, Aradi vértanúk u. 16.
Tel.: (96) 312-452 • Fax: (96) 319-232
E-mail: office@gyfz.hu • www.gyfz.hu

Kodály Filharmonia Debrecen
4025 Debrecen, Simonffy u. 1/c.
Tel.: (52) 500-200 • Fax: (52) 412-395
E-mail: info@kodalyfilharmonia.hu
www.kodalyfilharmonia.hu

Magyar Nemzeti Filharmonikus Zenekar, Énekkar és Kottatár Nonprofit Kft.
1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.
Tel.: 411-6600 • Fax: 411-6699
E-mail: info@filharmonikusok.hu
foigazgato@filharmonikusok.hu
www.filharmonikusok.hu

Magyar Rádió Zenei Együttesek Szimfonikusok – Énekkar – Gyermekkórus
Székhely:

1037 Budapest, Kunigunda útja 64.
Levelezési cím: 1088 Budapest, Bródy Sándor u. 5-7.
E-mail: info@radiomusic.hu
www.radiomusic.hu

MÁV Szimfonikus Zenekar
1087 Budapest, Kerepesi út 1-5.
Levélcím: 1088 Budapest, Múzeum u. 11.
Tel.: 338-2664 • Tel./fax: 338-4085
E-mail: office@mavzenekar.hu
www.mavzenekar.hu

Miskolci Szimfonikus Zenekar Nonprofit Kft.
3525 Miskolc, Fábán u. 6/a.
Tel.: (46) 323-488
E-mail: info@mso.hu • www.mso.hu

Óbudai Danubia Zenekar
1033 Budapest, Laktanya u. 35. (I. em., 2-es kapucs.).
Tel.: (+36-1) 373-0228, (+36-1) 269-1178
E-mail: info@odz.hu • www.odz.hu

Pannon Filharmonikusok – Pécs
7622 Pécs, Breuer Marcell sétány 4.
Tel.: (72) 500-320 • Fax: (72) 500-330
E-mail: info@pfz.hu • www.pfz.hu

Savaria Szimfonikus Zenekar
9700 Szombathely, Rákóczi u. 3.
Tel.: (94) 314-472 • Fax: (94) 316-808
E-mail: info@sso.hu • www.sso.hu

Szegedi Szimfonikus Zenekar
6720 Szeged, Széchenyi tér 9.
Korzó Zeneház
Tel.: (62) 426-102
E-mail: orch@symph-szeged.hu • www.symph-szeged.hu

Szolnoki Szimfonikus Zenekar
5000 Szolnok, Hild tér 1
Aba-Novák Kulturális Központ
Tel.: (30) 9358-368
E-mail: info@szolnokszimfonikusok.hu
www.szolnokszimfonikusok.hu

Zuglói Filharmonia Non profit Kft. – Szent István Király Szimfonikus Zenekar
1145 Budapest, Columbus u. 11.
Tel.: (36 1) 467-0786
E-mail: rendezveny@zugloifilharmonia.hu

EGYESÜLETKÉNT MŰKÖDŐ ZENEKAR

Budapesti Filharmoniai Társaság Zenekara
1061 Budapest, Andrássy út 22.
Tel.: 331-2550 • Fax: 331-9478
<http://www.bpo.hu>

KAMARAZENEKAROK

Liszt Ferenc Kamarazenekar
1036 Budapest, Kiskorona utca 7.
Tel/Fax: +36 1 250 4938
[lfkz@lfkz.hu http://www.lfkz.hu](http://www.lfkz.hu)

REGIONÁLIS ZENEKAROK SZÖVETSÉGE

1088 Budapest, Krúdy Gyula u. 15. III./40.
Elnök: Szabó Sipos Máté
szabosiposmate@gmail.com
Főtitkár: Horváth Gábor • paga1@freemail.hu

Békés Megyei Szimfonikus Zenekar
Levelezési cím: Békés Megyei Szimfonikus Zenekar Közhasznú Kulturális Egyesület
Békéscsaba 5600 Andrassy út 3.
Telefon: 20/4322-948
E-mail: uhrinviktor@freemail.hu
Honlap: www.bekesszimf.hu
Művészeti vezető: Uhrin Viktor

Dunakeszi Szimfonikus Zenekar Egyesület Magyarország
(korábbi Váci Szimfonikus Zenekar)
2120 Dunakeszi, Állomás sétány 17.
Honlap: www.vszsz.net
E-mail: vaciszimfonikus@gmail.com

Egri Szimfonikus Zenekar
Levelezési cím: Egri Szimfonikus Zenekar Kulturális Egyesület
Eger 3300 Knézház K. u. 8.
Telefon: 20/964-1518
Honlap: www.egriszimfonikusok.hu
Művészeti vezető: Szabó Sipos Máté

Gödöllői Szimfonikus Zenekar
Levelezési cím: Gödöllői Szimfonikus Zenekar Alapítvány
Gödöllő 2100 Ady Endre sétány 1.
Telefon: 30/546-1852
E-mail: gso.zenekar@gmail.com
Honlap: www.gso.hu
Művészeti vezető: Horváth Gábor

Kecskeméti Szimfonikus Zenekar, Hírös Agóra Kulturális és Ifjúsági Központ
6000 Kecskemét, Deák tér 1.
Telefon: 06-20/3230-001
E-mail: kszzitkar@gmail.com
gerhat.laszlo@gmail.com
Honlap: www.hirosagora.hu
Művészeti vezető: Gerhát László

Soproni Liszt Ferenc Szimfonikus Zenekar
Pro Kultúra Sopron Nonprofit Kft.
9400 Sopron, Liszt Ferenc utca 1.
www.prokultura.hu

Szabolcsi Szimfonikus Zenekar Közhasznú Egyesülete
Székhely: 4400 Nyíregyháza, Szent István u. 12.
mobil: 30 9656 453
E-mail: szabolcszimf@gmail.com
Képviselő: Nagy Gyula

Tatabánya Város Szimfonikus Zenekara
Levelezési cím: Tatabányai Művészeti Egyesület
Tatabánya Fő tér 34.
Telefon: 30/6926489
E-mail: gezaroman@t-online.hu
Művészeti vezető: Román Géza

A MAGYAR SZIMFONIKUS ZENEKAROK SZÖVETSÉGÉNEK, VALAMINT A MAGYAR ZENEMŰVÉSZEK ÉS TÁNCMŰVÉSZEK SZAKSZERVEZETÉNEK KÖZÖS LAPJA, A NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM TÁMOGATÁSÁVAL.

A szerkesztőség levelezési címe:
ZENEKAR MŰVÉSZETI BT.
1222 Budapest, Fenyőtoboz utca 6.
e-mail: info@zenekarujsg.hu
www.zene-kar.hu
Felelős kiadó és szerkesztő: **POPA PÉTER**
Nyomás: EPC nyomda
ISSN: 1218-2702

Az interjúkban és a kritikákban ethangzott véleményekkel és kijelentésekkel szerkesztőségünk nem feltétlenül azonosul. Észrevételeknek, helyesbítéseknek készséggel helyt adunk.

Egy valódi hangszerbolt

Kiemelkedően széles választékkal várjuk vásárlóinkat 2020-ban is!

fontrademusic.hu

1081 Budapest, Kiss József utca 14.

+36 1 210 2790, +36 30 488 6622

Nyitvatartás: h-p 9⁰⁰ -17³⁰

Adams Alexander Alphasax A&S Bach Bags Berg Larsen BG Blackburn Buffet Crampon B&S
Cannonball Cherub Conn-Selmer Courtois D'Addario Denis Wick Dotzauer Edwards Francois
Louis Gard Gator Getzen Hammig Hohner Holton Hoyer Jody Jazz Jupiter Keilwerth King
König & Meyer Kromat Leblanc Lorée Ludwig Majestic Manhasset Marca Marigaux Melton
Muramatsu Musser Neotech P. Mauriat Pearl Powell Rigotti Sankyo Schagerl Schilke Schneider
Schreiber Seiko Selmer Silverstein Steuer Straubinger Studio 49 Theo Wanne Trevor J. James
Vandoren Wilde+Spieth Wittner Yamaha Yanagisawa Zoom